

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania H. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury i o wysokość renty inwalidzkiej,

na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 27 kwietnia 2023 r. sygn. III AUa 508/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 marca 2024 r.

wniosku ubezpieczonego o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I USK 414/23,

- 1. stwierdza, że czynność w postaci wydania w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 16 stycznia 2024 r. postanowienia w sprawie I USK 414/23 została dokonana w warunkach braku wniosku ubezpieczonego i nie wywołuje skutków prawnych;**
- 2. oddala wniosek.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 listopada 2023 r. pełnomocnik ubezpieczonego H B. – radca prawna A. O., powołując się na art. 48 § 1 i art. 49 § 1 k.p.c., wniosła o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie ze skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 27 kwietnia 2023 r., sygn. III AUa 508/22, a ponadto – ewentualnie – w przypadku wylosowania do rozpoznania przedmiotowego wniosku SSN Romualda Dalewskiego, SSN Leszka Bieleckiego, SSN Renaty Żywickiej lub SSN Jarosława Sobutki, o wyłączenie wskazanych sędziów od rozpoznania przedmiotowego wniosku. Ponadto pełnomocnik wniosła o wyłączenie wszystkich wskazanych wyżej sędziów w przypadku wylosowania do rozpoznania dalszych wniosków o wyłączenie w sprawie. Przedmiotowy wniosek uzasadniony został faktem powołania Sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego do pełnienia urzędu na tym stanowisku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3) i związanymi z tym wątpliwościami odnośnie do wpływu trybu powołania sędziego na indywidualną ocenę w perspektywie konkretyzowanych w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących naruszenia prawa międzynarodowego oraz przepisów Konstytucji RP.

Pismem przewodnim z 23 listopada 2023 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazała wniosek o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego w sprawie I USK 414/23 Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. Zarządzeniem z 24 listopada 2023 r. sprawa została wpisana do rep. I NWW 438/23 i utworzono akta, zaś zarządzeniem z 27 listopada 2023 r. sprawa I NWW 438/23 została przydzielona SSN Oktawianowi Nawrotowi, jako sędziemu sprawozdawcy.

Zarządzeniem z 28 listopada 2028 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wystąpił do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego o „nadesłanie kopii wniosku r.pr. A. O. z dnia 16.11.23 o wyłączenie od orzekania SSN R. Stefanickiego”. Zarządzenie to zostało wykonane pismem z 29 listopada 2023 r., w którym Sąd Najwyższy - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zwróciła się do Izby Kontroli i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego „o nadesłanie kserokopii wniosku radcy prawnej A. O. z dnia 16 listopada 2023 r. o wyłączenie od orzekania Sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego”.

Zarządzeniem z 7 grudnia 2023 r. Sąd Najwyższy - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wystąpił do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego o wypożyczenie i przekazanie akt sprawy I USK 414/23 wraz z aktami dołączonymi, które niezbędne były do rozpoznania wniosku o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego. Dnia 12

grudnia 2023 r. Sąd Najwyższy - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych przesłał do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego „kserokopię wniosku radcy prawnej A. O. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym, sygn. I USK 414/23, jednocześnie zwracając się w uprzejmą prośbą o wypożyczenie i przekazanie akt sprawy I USK 414/23 wraz z aktami dołączonymi, które niezbędne są do rozpoznania wniosku o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego”.

W odpowiedzi na powyższe, 20 grudnia 2023 r. w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego wydane zostało zarządzenie, zgodnie z którym „akta do Izby Kontroli wysłać po rozpoznaniu sprawy przez sędzię H. Kiriło o czym telefonicznie powiadomić IKNiSP”.

Postanowieniem z 16 stycznia 2024 r., sygn. I USK 414/23, Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyłączył sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od rozpoznania sprawy I USK 414/23, zaś 19 stycznia 2024 r. przekazał akta sprawy Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Dnia 24 stycznia 2024 r. wydane zostało zarządzenie o wyznaczeniu terminu posiedzenia niejawnego w sprawie I NWW 438/23 na dzień 13 lutego 2024 r. Następnie, zarządzeniem z dnia 13 lutego 2024 r., odwołano termin posiedzenia w sprawie wyznaczony na ten dzień oraz zwrócono się do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego o udzielenie informacji, czy wydając orzeczenie – postanowienie z 16 stycznia 2024 r. w sprawie I USK 414/23, Sąd dysponował jakimkolwiek innym wnioskiem o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie I USK 414/23, aniżeli znajdujący się w aktach sprawy dokument opatrzony słowem „KSEROKOPIA”. Zarządzeniem z 27 lutego 2024 r. powyższe pytanie zostało ponowione. Pismem z dnia 28 lutego 2024 r. Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego poinformowała, że „akta I USK 414/23 (...) znajdują się w posiadaniu Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, zatem nie jesteśmy w stanie udzielić żadnej informacji, o którą zwraca się Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Stosownie do przedstawionych powyżej okoliczności stwierdzić należy, że Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego na dzień orzekania w przedmiocie wniosku o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego

od rozpoznania sprawy I USK 414/23, tj. na dzień 16 stycznia 2024 r., nie dysponowała przedmiotowym wnioskiem. Za przyjęciem powyższego przemawia przede wszystkim zawartość akt sprawy zarejestrowanej pod sygnaturą I USK 414/23, w których nie znajduje się rzeczony wniosek, a jedynie „KSEROKOPIA” (k. 66-70) przekazana Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego 12 grudnia 2023 r. Dokument ten, co należy podkreślić, został przekazany z związku z zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o wystąpienie do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego o „nadesłanie kopii wniosku r.pr. A. O. z dnia 16.11.23 o wyłączenie od orzekania SSN R. Stefanickiego”. Biorąc pod uwagę zarówno treść zarządzenia Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 listopada 2023 r., treść pisma z 12 grudnia 2023 r., jak i wyraźne oznaczenie przekazanego dokumentu określeniem „KSEROKOPIA”, co więcej bez poświadczenia zgodności z oryginałem, nie można uznać, że ma ono inny charakter.

Ponadto treść pisma Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 28 lutego 2024 r. wskazuje, że udzielenie odpowiedzi na pytanie Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, czy wydając orzeczenie – postanowienie z 16 stycznia 2024 r. w sprawie I USK 414/23, Sąd dysponował jakimkolwiek innym wnioskiem o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie I USK 414/23, aniżeli znajdujący się w aktach sprawy dokument opatrzony słowem „KSEROKOPIA”, wymagałoby posiadania akt sprawy I USK 414/23. Zważywszy na okoliczność, że w pytaniu wyraźnie zaznaczono, iż w aktach sprawy w związku z wnioskiem o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego znajduje się jedynie dokument opatrzony określeniem „KSEROKOPIA”, powyższa odpowiedź oznacza: po pierwsze, że wszystkie dokumenty dotyczące wyłączenia SSN Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie I USK 414/23, znajdują w aktach sprawy I USK 414/23, gdyż zweryfikowanie czy w posiadaniu Izby znajduje się inny dokument aniżeli ten, na którym widnieje określenie „KSEROKOPIA” nie wymaga

porównania go z kserokopią, po drugie zaś, że orzeczenie zostało wydane w związku ze znajdującą się w aktach sprawy kserokopią wniosku (k. 66-70).

2. Artykuł 126 § 1 k.p.c. określa wymogi, które powinno spełniać każde pismo procesowe. Zachowanie określonych we wskazanym przepisie wymogów warunkuje skuteczność czynności procesowej w postaci wniesienia pisma procesowego. Jednym z tych wymogów, wyraźnie określonym w art. 126 § 1 pkt 6 k.p.c., jest podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika. Jednocześnie za utrwalony należy uznać występujący w doktrynie pogląd zgodnie z którym, podpis musi być własnoręczny (zob. np. E. Stefańska [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477(16)*, red. M. Manowska, Warszawa 2022, art. 126; T. Szanciło [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(39)*, red. T. Szanciło, Warszawa 2019, s. 494; M. Jędrzejewska, K. Weitz [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze*, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, s. 699). Pogląd ten koresponduje z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który już w 1967 r. orzekł, a teza ta zachowuje aktualność, że odtworzony mechanicznie na piśmie procesowym wzór podpisu nie czyni zadość wymogowi ustawowemu (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 1967 r., II PZ 22/67). Przytoczyć ponadto należy pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, zgodnie z którym niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem.

Z powyższych względów nie można przyjąć, że znajdującą się w aktach sprawy I USK 414/23 kserokopia wniosku r. pr. A. O. z dnia 16 listopada 2023 r. o wyłączenie od orzekania SSN R. Stefanickiego, spełnia wymogi pisma procesowego. W konsekwencji uznać należy, że Sąd Najwyższy wydając 16 stycznia 2024 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowienie w sprawie sygn. I USK 414/23, o wyłączeniu SSN Roberta Stefanickiego od rozpoznania sprawy I USK 414/23, nie dysponował wnioskiem pełnomocnika ubezpieczonego H. B. – radcy prawnej A. O. z dnia 16 listopada 2023 r. o wyłączenie sędziego.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy stwierdził, że czynność w postaci wydania w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 16 stycznia 2024 r. postanowienia w sprawie I USK 414/23 została dokonana w warunkach braku wniosku

ubezpieczonego, a w konsekwencji nie wywołuje skutków prawnych i orzekł jak w punkcie 1. postanowienia.

3. Zgodnie z art. 26 § 2 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093 z późn. zm., dalej: „u.SN”) do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

W przedmiotowej sprawie wnosząca o wyłączenie SSN Roberta Stefanickiego, pomimo wskazania jako podstawy prawnej wniosku art. 49 § 1 i 48 § 1 pkt 1 k.p.c., wyraźnie podkreśliła, że „celem pogłębienia analizy, należy wskazać, iż sam Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 października 2022 roku, sygnatura akt: II CSKP 556/22 poddał pod wątpliwość brak zagwarantowania gwarancji niezawisłości sędziowskiej w związku ze sposobem powołania sędziów z wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw” (k. 4). Jak następnie podkreśla wnosząca wniosek „powyższe ma charakter istotny z uwagi, iż Ubezpieczony stoi na stanowisku, iż w ramach procedury rozpatrywania odwołania od decyzji, nie zapewniono mu prawa do Sądu zgodnie z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności” (k. 4).

4. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że wniosek o wyłączenie sędziego wchodzi w zakres przedmiotowy art. 26 § 2 u.SN, jeżeli są w nim podnoszone argumenty odnoszące się do okoliczności związanych z funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości w ogólności, w tym brakiem niezależności sądu wobec organów pozasądowych, brakiem samodzielności sędziego wobec władz i innych organów sądowych, czy brakiem niezależności od wpływu czynników społecznych i politycznych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2020 r., I NWW 16/20; z 27 maja 2021 r., I NWW 41/21). W konsekwencji przyjąć należy, że z zarzutem braku niezawisłości sędziego, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, mamy do czynienia w sytuacji, gdy wniosek o wyłączenie sędziego oparty jest na argumentach związanych z okolicznościami odnoszącymi się do zewnętrznej niezawisłości sędziego.

Aspekt zewnętrzny niezawisłości sędziowskiej wymaga, aby dany organ wypełniał swoje zadania w pełni autonomicznie, bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, pozostając w ten sposób pod ochroną przed ingerencją i naciskami

z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 maja 2021 r., I NWW 41/21; zob. też wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z 19 listopada 2019 r., C-624/18 i C-625/18, pkt 120 i 122; 25 lipca 2018 r., C-216/18, pkt 63 i 65; z 24 czerwca 2019 r., C-619/18, pkt 72 i 73 oraz orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 6 listopada 2018 r., w sprawie *Ramos Nunes de Carvalho e Sá* przeciwko Portugalii, CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, § 150 i przytoczone tam orzecznictwo).

5. W postanowieniu z 3 czerwca 2020 r., I NWW 18/20, Sąd Najwyższy, wskazując na treść art. 26 § 3 u.SN, trafnie wyróżnił trzy rodzaje wniosków o wyłączenie sędziego opartych na „zarzucie braku niezawisłości sędziego”, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, a mianowicie:

1) wnioski o wyłączenie sędziego, obejmujące zarzut braku niezawisłości i równocześnie obejmujące ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego;

2) wnioski o wyłączenie sędziego, obejmujące zarzut braku niezawisłości i równocześnie obejmujące ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem umocowania sędziego do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości;

3) wnioski o wyłączenie sędziego, obejmujące zarzut braku niezawisłości, które jednak nie obejmują pozostałych, wskazanych w punkcie 1 i 2 ustaleń lub ocen.

W pierwszym przypadku, wniosek obejmujący ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego opiera się na twierdzeniu wnioskodawcy, że sędzia, którego dotyczy, nie został w istocie powołany na urząd sędziego, a zatem nie jest sędzią. Tak sformułowany zarzut automatycznie obejmuje zarzut braku niezawisłości z uwagi na okoliczność, że niezawisłość jest cechą, która odnosi się do sędziów. W konsekwencji kwestionowanie powołania każdorazowo jest jednocześnie kwestionowaniem niezawisłości. Jednocześnie Sąd Najwyższy podkreślił, że zarzuty, o których mowa w art. 26 § 2 u.SN, nie mogą dotyczyć oceny tego, czy dana osoba jest sędzią, a więc polegać na rozstrzygnięciu w przedmiocie przysługiwania osobie objętej wnioskiem statusu sędziowskiego. Ograniczenie to stanowi konsekwencję przewidzianej na poziomie konstytucyjnym procedury powoływania sędziów przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (art. 179 Konstytucji RP) i wiąże się z rozstrzygnięciem przez ustawodawcę, że akt powołania stanowi podstawę prawno-konstytucyjnego stosunku łączącego osobę sędziego z Rzeczpospolitą Polską, który – jako taki – nie może być przedmiotem kontroli sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 października

2019 r., I NOZP 2/19; z 21 kwietnia 2020 r., I NWW 2/20; z 14 września 2023 r., I NWW 370/23).

W drugim przypadku, wniosek o wyłączenie sprowadza się do twierdzenia, że jakkolwiek sędzia został powołany na urząd sędziego, to w związku z zaistnieniem określonych okoliczności (np. powołaniem na urząd sędziego po przeprowadzeniu postępowania ukształtowanego ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa), kwestionowane jest jego *votum* czyli umocowanie do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Jak jednak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 3 czerwca 2020 r., I NWW 16/20, nieuprawnione jest kwestionowanie samego *votum* sędziowskiego w całości lub w części, które stanowi nieodłączny element wykonywania władzy sędziowskiej. Zdaniem Sądu Najwyższego, instytucja wyłączenia sędziego nie może służyć generalnemu wykluczeniu sędziego z orzekania, czy to przez bliżej niesprecyzowany czas, czy tym bardziej na zawsze.

W trzecim przypadku, wniosek o wyłączenie sędziego opiera się na zarzucie braku niezawisłości sędziego, jednak nie obejmuje ustalenia oraz oceny zgodności z prawem powołania sędziego ani jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Stosownie do powyższego w judykaturze Sądu Najwyższego podkreśla się, że do rozpoznania merytorycznego kwalifikują się tylko wnioski z trzeciej kategorii. Celem regulacji wprowadzonej art. 26 § 2 u.SN nie jest bowiem ocena okoliczności o charakterze generalnym przekładających się w istocie na możliwość zakwestionowania statusu sędziego, lecz zagwarantowanie stronie prawa do sądu. Przyjęcie odmiennej, sugerowanej przez wnioskodawcę, perspektywy, zgodnie z którą brak niezawisłości sędziego może być następstwem wyłącznie systemowej nieprawidłowości związanej z procedurą nominacyjną, kreowałoby nieznanne w systemie prawnym Rzeczypospolitej Polskiej powszechne prawo do kwestionowania statusu sędziego. Wniosek taki nie znajduje oparcia w obowiązujących normach prawnych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2023 r., I NWW 276/22).

Analogicznie Naczelny Sąd Administracyjny wielokrotnie wskazywał, że sędzia, powołany na skutek wniosku obecnej (i poprzedniej) Krajowej Rady Sądownictwa, jest sędzią w rozumieniu prawa polskiego i europejskiego, zaś sąd z jego udziałem jest sądem w rozumieniu przepisów unijnych. Naczelny Sąd Administracyjny przyjmuje jednocześnie, że tylko wykazanie konkretnych przesłanek mogących świadczyć o braku niezależności lub bezstronności sędziego może prowadzić do innego wniosku, natomiast sama okoliczność powołania na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa

uksztaltowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw „pozostaje bez znaczenia” (zob. np. postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 30 sierpnia 2022 r., III FZ 311/22; z 24 lutego 2022 r., III FZ 833/21; z 15 marca 2022 r., III FZ 6/22; z 30 marca 2022 r., III FZ 95/22). Ponadto w wyroku z 20 kwietnia 2023 r., II OSK 2539/22, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że sędzia powołany w powyższej procedurze przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej „jest sędzią Rzeczypospolitej Polskiej i sędzią europejskim w rozumieniu art. 2 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1-3 TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych (Dz.Urz.U.E.C 303 z 14 grudnia 2007 r., s. 1), a także art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.), także wówczas, gdy procedura poprzedzająca jego powołanie mogła być dotknięta wadami”.

6. Niezależnie od powyższego wnosząca wniosek, powołując 49 § 1 k.p.c., wskazała, że naruszenie standardu bezstronności związane może być z istotą zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej dotyczących „zgodności z Konstytucją RP regulacji obniżającej świadczenia Ubezpieczonego oraz prawidłowości procedowania ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 roku Ustawy zaopatrzeniowej”. Z uwagi na powyższe „niewątpliwie sprawa winna być rozstrzygana przez sędziego nie wyłonionego w ramach opisanej procedury. (...) Rozpatrywana sprawa zasadza się na potrzebie oczywistej niezgodności spornych przepisów Ustawy zaopatrzeniowej w Konstytucję RP. Tymczasem takowej oceny może w sposób swobodny dokonać tylko sędzia, którego sposób powołania nie jest kwestionowany w opisany sposób” (k. 6).

Stosownie do art. 49 § 1 k.p.c. sąd wyłącza sędziego na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

W kontekście rozpoznawanego wniosku w szczególności podkreślić należy zwrot ustawowy „w danej sprawie”. Wnosząca wniosek w żaden sposób nie wyjaśniła, jaki związek ma sędzia objęty wnioskiem o wyłączenie ze sprawą, w której – jak twierdzi – „podniesione zostały zarzuty natury zgodności z Konstytucją RP regulacji obniżającej świadczenia Ubezpieczonego oraz prawidłowości procedowania ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 roku Ustawy zaopatrzeniowej”. Sama okoliczność, że przedmiotem ewentualnego badania sądu może być zgodność wskazanej regulacji ustawowej z Konstytucją RP, nawet jeśli przyjąć punkt widzenia wnoszącej wniosek, że przepisy dotyczące organizacji Krajowej Rady Sądownictwa naruszają standard konstytucyjny, w

żaden sposób nie przekłada się na kwestię bezstronności sędziego w sprawie objętej wnioskiem.

Przypomnieć należy, że o możliwości wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy nie decyduje samo subiektywne przekonanie strony o braku bezstronności sędziego, ale wystąpienie w konkretnej sprawie okoliczności uzasadniających to odczucie. Pogląd ten utrwalony jest zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, przy czym w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się wręcz, że „nie uzasadnia wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy okoliczność, że brał on już udział w rozpoznaniu innych spraw z udziałem tej samej strony, chociażby «tematycznie» (według określenia skarżącej) związanych ze sprawą, w której złożono wniosek o jego wyłączenie. Nie jest również podstawą do wyłączenia sędziego jedynie subiektywne przekonanie strony, że w poprzednich sprawach z jej udziałem zachowanie sędziego miało cechy stronniczości” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2012 r., II CZ 215/11). Konsekwentnie hipotetyczne zachowania sędziego w innej sprawie, jak i ogólnie inne ewentualne sprawy z udziałem sędziego, nie mogą same przez się stanowić racji do przyjęcia braku jego bezstronności „w danej sprawie” skutkującego wyłączeniem sędziego.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w punkcie drugim postanowienia.

[SOP]

[a!]